

Arrest

nr. 192 021 van 14 september 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 18 mei 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 april 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat X *loco* advocaat X, die tevens de tweede verzoekende partij vertegenwoordigt en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Russisch staatsburger te zijn van Tsjetsjeense origine en u bent afkomstig uit Atchkhoy-Martan in de Tsjetsjeense Republiek.

U vroeg voor het eerst asiel aan in België op 20 juli 2007. U verklaarde toen dat u problemen had met de autoriteiten nadat uw neef R. S. (...), een gezochte strijder, bij u was blijven logeren. Omwille hiervan werd u zelf verdacht van banden met terroristische bendes. Deze aanvraag werd op 30 juni 2008 door het CGVS afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van een flagrant gebrek aan

geloofwaardigheid van uw verklaringen. Het beroep dat u hiertegen indiende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) werd op 20 oktober 2008 verworpen.

Op 8 december 2008 diende u een tweede asielaanvraag in. U baseerde zich hiervoor op dezelfde motieven als degene die u bij uw eerste asielaanvraag had uiteengezet. Op 24 april 2009 werd deze aanvraag door het CGVS afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en deze beslissing en beoordeling werden op 6 oktober 2009 door de RVV bevestigd.

Op 19 mei 2010 vroeg u een derde keer asiel aan bij de Belgische autoriteiten. Opnieuw verwees u naar de problemen die u bij uw twee voorgaande asielaanvragen reeds had uiteengezet. Ook deze aanvraag werd door het CGVS afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en wel op 23 september 2011. Deze beslissing en beoordeling werden op 8 februari 2012 door de RVV bevestigd.

Hierna diende u nog een asielaanvraag in bij de Nederlandse autoriteiten, om tot slot van daaruit op 5 juli 2012 vrijwillig naar de Russische Federatie terug te keren via de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM). U had immers van uw vader vernomen dat hij uw problemen met de autoriteiten had kunnen afkopen.

De eerste jaren na uw terugkeer verliepen probleemloos. U werkte in de bouw en als taxichauffeur. In mei 2014 liep u per toeval een oude vriend, B. B. (...) tegen het lijf. Jullie raakten aan de praat en u nodigde hem uit bij u thuis. Jullie hebben de hele avond gepraat en omdat het ondertussen zo laat was geworden, stelde u aan B. (...) voor om bij u te blijven overnachten. In augustus van dat jaar hadden jullie een tweede keer contact: B. (...) belde u op, u nodigde hem thuis uit en opnieuw bleef hij overnachten. Nadien hoorde u hem lange tijd niet.

Op 3 augustus 2014 huwde u religieus met G. Z. (...) (O.V.(...)), in 2015 werd jullie dochter geboren en jullie lieten het huwelijk ook wettelijk registreren.

Op 22 juni 2015 kreeg u plots telefoon van B. (...). Hij zei dat hij voor uw huis stond en dat u naar buiten moest komen. U deed dit en stapte bij hem in de auto, waarna B. (...) u een lange boodschappenlijst met voedingswaren toonde en u vroeg of u voor hem naar de winkel zou kunnen gaan en deze boodschappen naar een dorp aan de rand van de bergen zou kunnen brengen. Omdat u vermoedde dat dit voedsel bestemd was voor een illegale gewapende groepering weigerde u dit. B. (...) begreep uw bezorgdheden waarna jullie wegen opnieuw splitsen.

Op 27 juni 2015 kreeg u 's morgens plots bezoek van de wijkagent die u meevroeg naar het bureau. Op het politiekantoor werden u allerlei vragen gesteld over B. (...). U gaf toe dat u B. (...) de afgelopen maanden enkele keren had gezien, maar dat u verder niets over hem wist te vertellen. De wijkagent werd brutaler en zei dat B. (...) een rebel was die samen met een compaan de dag voordien in Grozny was gedood. U ondertekende een document waarin u verklaarde alle informatie die u over B. (...) zou te weten komen door te geven aan de politiediensten en mocht beschikken. Op 30 juni 2015 kreeg u van de wijkagent opnieuw een convocatie waarop stond dat u zich de volgende dag, op 1 juli 2015, als verdachte zou moeten aanmelden bij de districtspolitie (ROVD) van Atchkhoy-Martan. U wilde hier echter niet op ingaan en vertrok diezelfde middag naar een vriend in Dolinsky (Tsjetsjeense republiek), waar u tot 16 augustus 2015 bent gebleven. Daarna reisde u verder naar Wit-Rusland om van daaruit naar België door te reizen. Op 2 september 2015 vroeg u dan uiteindelijk een vierde keer asiel aan in België.

Ondertussen vond op 1 juli 2015 in uw ouderlijke huis in Tsjetsjenië een huiszoeking plaats door militairen die naar u op zoek waren. Uw vrouw werd door hen geslagen en belandde in het ziekenhuis. Na haar verblijf in het ziekenhuis verhuisde ze naar haar eigen ouders. In augustus 2015 uiteindelijk vertelde uw vader dat er nog twee keer militairen waren langsgesproken en dat ze gerechtelijke documenten over u hadden afgegeven. Ook uw vrouw kreeg bij haar ouders een convocatie bezorgd om zich op 22 september 2015 bij de ordediensten aan te bieden. Ze ging hier niet op in, maar vertrok op 22 september 2015 naar familie in Grozny. In de weken en maanden hierna werden nog drie convocaties voor uw vrouw afgeleverd bij haar ouders thuis. Op 23 december 2015 heeft uw vrouw dan met uw dochtertje de Tsjetsjeense Republiek verlaten en is ze ook naar België gereisd, waar ze op 12 januari 2016 asiel heeft aangevraagd.

Uw vierde asielaanvraag en de eerste asielaanvraag van uw echtgenote werd op 04/05/2016 afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming omdat aan jullie verklaringen geen geloof werd gehecht. Het beroep dat jullie hiertegen aantekenden bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd op 18/10/2016 afgewezen.

Zonder naar jullie land van herkomst te zijn teruggekeerd dienden u en uw echtgenote op 03/11/2016 respectievelijk een vijfde en een tweede asielaanvraag in bij de Belgische instanties. Jullie baseren zich hiervoor nog steeds op de asielmotieven die jullie in het kader van jullie vierde en eerste asielaanvraag aanhaalden. U legt een brief van mensenrechtenorganisatie Memorial en de bijhorende

envelop neer ter staving van jullie aanvraag. Uw echtgenote legt opnieuw 3 psychologische attesten voor, dd. 13/07/2016, 28/09/2016 en 06/11/2016.

Intussen is uw echtgenote bevallen van een zoontje, D. (...).

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich niet langer beroept op de asielmotieven die u in het kader van uw eerste, tweede en derde asielaanvraag heeft uiteengezet, en die door het CGVS ongeloofwaardig werden geacht, hierin telkenmale bijgetreden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (CG p.4). U verwijst daarentegen integraal naar de motieven die u in het kader van uw vierde asielaanvraag heeft aangehaald (CG p.4 e.v.). Als nieuw element legt u een brief voor van mensenrechtenorganisatie Memorial ter staving van uw eerdere verklaringen.

Vooreerst dient opgemerkt dat ook uw vierde aanvraag, waarnaar u opnieuw verwijst, door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming, nadat ook deze asielmotieven ongeloofwaardig werden bevonden. Deze beslissing en beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd en u diende hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw voorgaande vierde asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast. De Commissaris-generaal kan zich ertoe beperken om in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen.

In casu komt het CGVS tot de conclusie dat u geen geloofwaardige nieuwe elementen weet aan te brengen die de eerdere beoordeling van uw asielmotieven drastisch kan wijzigen.

Ten eerste legt u geen nieuwe inhoudelijke verklaringen af die de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde asielmotieven op een positieve manier weten om te buigen, wel integendeel. Tijdens het gehoor in het kader van uw vijfde asielaanvraag werd u ondermeer bevraagd over de aard van uw contacten met uw jeugdvriend B. B. (...). Hieruit blijkt eens te meer dat uw contact met deze B. (...) zeer oppervlakkig was: jullie spraken voornamelijk over uw persoonlijke leven, u geeft expliciet aan dat het niet over gevoelige onderwerpen ging, jullie zouden op geen enkel moment voor zover u zich herinnert gesproken hebben over politiek, over uw of zijn visie op de huidige situatie in Tsjetsjenië of over uw of zijn mening over de rebellenbeweging of de autoriteiten. Hij zou bij geen van jullie eerste twee contacten gehint of gepolst hebben omtrent het hulp bieden aan rebellen (CG p.7-8). U meent zelfs dat B. (...) niet met u begaan was en van u wilde misbruik maken (CG p.6, p.8). Er is van een diepe vertrouwensrelatie tussen jullie beiden dan ook absoluut geen sprake gebleken. Nochtans blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt, waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, dat de modus operandi van de rebellen volgens een patroon verloopt: niet eender wie wordt gevraagd om logistieke hulp te bieden, zoals het aanleveren van voedsel, medicijnen of andere zaken. Er wordt enkel hulp gezocht bij een select groepje vertrouwelingen waarvan men weet dat zij betrouwbaar zijn en de rebellenbeweging steunen. De aangezochte helpers of tussenpersonen zijn vaak vrouwen en/of hebben doorgaans een nauwe band met de rebellenbeweging, zoals bloedbanden met actieve of gesneuvelde strijders ("Security and human rights in Chechnya and the situation of Chechens in the Russian Federation", Kopenhagen; januari 2015, Danish Immigration Service, p. 27-29). Uit uw verklaringen blijkt dat van dergelijke vertrouwensrelatie echter niet het minste sprake was. Uw verklaringen over de hulp die van u gevraagd werd door B. (...) strookt dan ook geenszins met algemeen bekende info, wat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas enkel nog verder ondermijnt. U werd nog geconfronteerd met de vaststelling dat het toch eigenaardig is dat men, zoals u aangeeft, 'te bang' zou zijn om over gevoelige thema's zoals de politiek en de rebellenbeweging te praten (CG p.8), maar men anderzijds wel zonder voorkennis iemand zou betrekken bij de hulp aan de rebellenbeweging, gezien het enorme risico op verklikking (CG p.8). U wist hier zelf evenmin een zinnige verklaring voor geven (CG p.8).

Ook het feit dat u in het kader van deze zaak zou zijn opgeroepen in hoedanigheid van verdachte (CG p.9) door middel van een oproepingsbrief mist logische zin en wordt bovendien eveneens tegengesproken door de bijgevoegde informatie waarover het CGVS beschikt ("Security and human rights in Chechnya and the situation of Chechens in the Russian Federation", Kopenhagen; januari 2015, Danish Immigration Service, p.46-48). Het is immers geheel onlogisch dat men iemand door middel van een oproepingsbrief zou vragen om zich aan te bieden, en hierbij meteen zou vermelden dat de betrokken persoon als 'verdachte' beschouwd wordt. Hiermee geconfronteerd wist u evenmin een aannemelijke verklaring te bieden ("zo'n vraag moet je aan agenten stellen. (...) zij doen hun job, ik weet niet of het juist is, ik weet niet of het gebruikelijk is", CG p.9), waardoor deze vaststelling enkel aan pertinentie wint.

Ook uw verklaringen aangaande het feit dat u de wijkagent na jullie eerste gesprek beloofd had om alle mogelijke nieuwe informatie over B. (...) over te maken, missen logische zin en aannemelijkheid. Immers, u zou een papier hebben ondertekend waarin u beloofde als informant op te treden, doch er

zouden geen concrete afspraken zijn gemaakt over hoe u informatie zou overmaken. Naar eigen zeggen kreeg u geen contactgegevens en zou u zich desgevallend in persoon op het politiebureau moeten aanbieden, wat u als de normale gang van zaken lijkt te beschouwen (CG p.5-6). Dergelijke verklaringen missen wederom logische zin en aannemelijkheid.

Bijgevolg dient nogmaals vastgesteld dat u geen geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over uw asielmotieven. De door u voorgelegde documenten veranderen hier niets aan. Aan documenten kan immers slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente, plausibele verklaringen ondersteunen, wat in casu niet het geval is. Ook voor brieven afkomstig van een mensenrechtenorganisatie, geldt deze opmerking, te meer daar uw verklaringen omtrent dit document de bewijswaarde ervan enkel nog verder relativeert.

Deze brief bevestigt integraal de door u aangehaalde problemen omwille van uw contacten met B. (...) én verwijst bovendien naar de reeds eerder herhaaldelijk ongeloofwaardig bevonden problemen omwille van uw neef R. S. (...). Ondanks de onderzoeksdaten die het CGVS stelde om meer duidelijkheid te verkrijgen omtrent de manier waarop Memorial deze problemen wist te bevestigen, blijft de herkomst van deze informatie echter geheel onduidelijk door een gebrek aan antwoord van de organisatie (zie COI Case 2017-002, toegevoegd aan het administratief dossier). Het blijft bijgevolg onduidelijk welke methodologie werd gehanteerd en welke bronnen de basis vormen voor hun brief.

Wanneer u vervolgens zelf bevraagd werd omtrent het onderzoek van Memorial, bleek u op geen enkele manier weet te hebben van naasten in uw omgeving, zoals bureaus, kennissen, familie, die door de mensenrechtenorganisatie zouden zijn gecontacteerd geweest in het kader van een onderzoek naar uw problemen (CG p.2-4). U stelt dat zij reeds op de hoogte waren van uw problemen toen uw moeder eenmalig contact met hen zocht in april 2016, maar hoe zij op de hoogte waren gekomen kan u op geen enkele manier verklaren (CG p.3). U heeft zelf ook nooit enig contact gehad met deze organisatie (CG p. 2- 3). Hiermee blijft het hoogst onduidelijk op basis van welke informatie Memorial zijn brief dan wél zou hebben opgesteld. Bij een opvallend gebrek aan informatie over de mogelijke bronnen die de grondslag zouden vormen van de verklaring van Memorial, moet besloten worden dat de bewijskracht van dit document relatief is, en vermag het geenszins de – bij herhaling- vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen. Het door u geëtaleerde gebrek aan interesse en initiatief omtrent het onderzoek van Memorial zijn overigens een veeg teken aan de wand. De door u voorgelegde envelop brengt geen relevante verdere informatie aan. Terloops kan hierbij nog worden opgemerkt dat Memorial in datzelfde schrijven aangeeft dat u werd vastgehouden voor het helpen van R. S. (...). Echter gaf u tijdens uw eerste aanvraag aan dat deze vasthouding in 2007 plaatsvond omdat u hem datzelfde jaar had opgevangen. De brief stelt echter - net als de motivering van de eerste asielaanvraag- dat diezelfde persoon in 2006 werd gedood hetgeen uw vasthouding dan ook manifest ongeloofwaardig maakt. Dat Memorial deze vasthouding in zijn schrijven vermeldt, relateert logischerwijs dan ook verder de bewijswaarde van deze brief.

Wat betreft de psychologische attesten op naam van uw echtgenote, moet vooreerst opgemerkt worden dat er reeds gelijkaardige psychologische attesten werden overgemaakt in het kader van uw beroepsprocedure in het kader van uw voorgaande aanvraag, en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in dit kader reeds oordeelde:

" De Raad stelt vast dat uit de psychologische attesten van verzoekende partij haar echtgenote blijkt dat zij therapie volgt bij een psycholoog, doch ontkrachten of weerleggen deze attesten niet de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. "

De psychologische attesten die door uw echtgenote werden neergelegd in het kader van haar huidige tweede asielaanvraag vermelden opnieuw dat uw echtgenote psycho-therapie volgt. In twee van de drie attesten wordt vermeld dat ze lijdt aan een vorm van post-traumatische stress, in het laatste attest wordt ook verwezen naar de feiten die ze in Tsjetsjenië zou meegemaakt hebben. Over deze documenten dient eerst en vooral opgemerkt te worden dat het loutere feit dat uw echtgenote symptomen van post-traumatische stress vertoont op zich nog geen oorzakelijk verband kan aantonen tussen deze vaststelling en de door u aangehaalde problemen. Zodoende kan er begrip opgebracht worden voor de eventuele psychische moeilijkheden die zij zou hebben, doch deze attesten zijn geenszins van die aard dat ze de gedane vaststellingen zouden kunnen wijzigen.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De beoordeling in het kader van uw vorige asielaanvraag met betrekking tot de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet blijft onveranderd volgens de meest recente informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielaanvraag betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 1, A van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van "*de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*". In een tweede middel voeren zij de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van "*de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Gezien de samenhang van beide middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. De Raad stelt vooreerst vast dat eerste verzoekende partij zich voor onderhavige asielaanvraag niet langer beroept op de asielmotieven die zij in het kader van haar eerste, tweede en derde asielaanvraag heeft uiteengezet en die door verwerende partij ongeloofwaardig werden geacht, hierin telkenmale bijgetreden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoekende partijen verwijzen beiden daarentegen integraal naar de motieven die zij in het kader van hun respectievelijk vierde en eerste asielaanvraag hebben aangehaald. De vierde asielaanvraag van eerste verzoekende partij van 2 september 2015 en de eerste asielaanvraag van tweede verzoekende partij van 12 januari 2016 werden door verwerende partij bij beslissingen van 4 mei 2016 ongeloofwaardig bevonden waardoor aan verzoekende partijen de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Deze beslissingen werden bevestigd bij arresten nrs. X en X van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 18 oktober 2016, waartegen geen beroep werd aangetekend bij de Raad van State. Het gezag van gewijsde van de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omvat de vaststelling dat het initieel voorgehouden asielaanvraag van verzoekende partijen ongeloofwaardig is. De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van deze arresten.

Verzoekende partijen kunnen de mogelijkheid om een volgende asielaanvraag in te dienen niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake hun eerdere

asielaanvraag (RvS 15 september 2004, nr. X). Bovendien wijst de Raad erop dat bij de beoordeling van de zaak de commissaris-generaal rekening houdt met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere asielaanvragen. Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een meervoudige asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere asielaanvragen bekend waren.

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat het beroep tegen de desbetreffende beslissingen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. In het kader van het onderhavige beroep kan enkel worden geoordeeld of de nieuwe gegevens van aard zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partijen voorgehouden bij hun eerdere asielaanvraag teniet te doen.

2.2.4. De Raad treedt verwerende partij evenwel bij in de conclusie dat verzoekende partijen geen geloofwaardige nieuwe elementen bijbrengen die van aard zijn de eerdere beoordeling van hun asielmotieven te wijzigen, daar (i) de verklaringen van eerste verzoekende partij in het kader van haar vijfde asielaanvraag geenszins de geloofwaardigheid van de door haar aangehaalde asielmotieven op een positieve manier ombuigen, doch integendeel de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas verder ondermijnen; (ii) geen enkele bewijswaarde kan worden verleend aan de brief van mensenrechtenorganisatie Memorial en (iii) ook de bijgebrachte psychologische attesten geenszins van aard zijn dat ze de gedane vaststellingen zouden kunnen wijzigen.

Uit wat volgt blijkt immers dat verzoekende partijen geen argumenten bijbrengen die van aard zijn voormelde conclusie in een ander daglicht te stellen.

2.2.5. Daar waar verzoekende partijen opmerken dat eerste verzoekende partij B. heel goed kende, dat ze hem volledig vertrouwde, hem dan ook veel vertelde over haar eigen leven en steeds eerlijk antwoordde op vragen van B., waardoor B. van zijn kant tevens het gevoel had dat hij haar volledig kon vertrouwen, stelt de Raad evenwel vast dat verzoekende partijen zich hiermee beperken tot het louter benadrukken dat eerste verzoekende partij en B. wel degelijk een vertrouwensband hadden, zonder evenwel met concrete argumenten de motivering in de bestreden beslissingen te weerleggen waaruit blijkt dat van een diepe vertrouwensrelatie tussen hun beiden absoluut geen sprake is. De motivering in de bestreden beslissingen dat de verklaringen van eerste verzoekende partij over haar contacten met haar oude vriend bezwaarlijk te rijmen vallen met de beschikbare informatie over de wijze waarop rebellen in Tsjetsjenië derden inschakelen voor hulp blijft dan ook onverminderd overeind. Het komt immers aan verzoekende partijen toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijven.

2.2.6.1. Inzake de motivering in de bestreden beslissingen dat het geheel onlogisch is dat men iemand door middel van een oproepingsbrief zou vragen om zich aan te bieden, en hierbij meteen zou vermelden dat de betrokken persoon als 'verdachte' beschouwd wordt, stellen verzoekende partijen dat dit de manier is waarop de overheid werkt en dat dit hen geenszins verweten kan worden daar de manier waarop eerste verzoekende partij gecontacteerd wordt niet binnen hun macht ligt.

2.2.6.2. De Raad wijst verzoekende partijen er evenwel op dat, waar zij stellen dat dit de manier is waarop de overheid werkt, in de informatie die door verwerende partij werd toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 12, landeninformatie, deel 4) gesteld wordt dat uit verschillende bronnen blijkt dat personen die verdacht worden van banden met de rebellen geen oproepingsbrief krijgen om zich aan te bieden voor ondervraging, maar zonder enige waarschuwing opgehaald worden door de politie. In geen geval wordt in oproepingsbrieven vermeld dat de betrokkene beschouwd wordt als een verdachte. Immers zou het tegendeel geenszins logisch zijn daar de betrokkene dan gewaarschuwd zou worden en in de gelegenheid zou worden gesteld aan het onderzoek te ontsnappen.

2.2.7.1. Verder volharden verzoekende partijen nog in de verklaringen van eerste verzoekende partij aangaande het feit dat zij de wijkagent na hun eerste gesprek beloofd had om alle mogelijke nieuwe informatie over B. over te maken. Zij verklaarde duidelijk dat als zij nog informatie zou verkrijgen over B., zij diende langs te gaan bij de wijkagent om deze informatie met hem te delen.

2.2.7.2. De Raad stelt echter vast dat verzoekende partijen zich ook hier beperken tot het louter herhalen van de verklaringen van eerste verzoekende partij dienaangaande, zonder de motivering in de bestreden beslissing dat het geenszins logisch en aannemelijk overkomt dat enkel gesteld werd dat eerste verzoekende partij zich desgevallend in persoon op het politiebureau zou moeten aanbieden en dat er geen concrete afspraken zouden zijn gemaakt over hoe zij de informatie zou overmaken en eerste verzoekende partij geen contactgegevens kreeg, met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

2.2.8.1. Inzake de motivering betreffende de aangebrachte brief van mensenrechtenorganisatie Memorial, menen verzoekende partijen dat dit document niet zomaar afgedaan mag worden als zijnde zonder bewijswaarde, gezien Memorial een respectabele mensenrechtenorganisatie is, die internationaal erkenning geniet omwille van zijn inzet ter bescherming van de fundamentele rechten en vrijheden van burgers uit de voormalige Sovjet-landen. Verzoekende partijen verwijzen desbetreffend naar verschillende internetartikelen die zij tevens als bijlage bij hun verzoekschrift voegen (bijlagen 8-12). Dat het document wel degelijk bewijswaarde heeft, geldt des te meer nu Memorial zelf aan verwerende partij bevestigd heeft dat het om een authentiek document gaat, zoals blijkt uit de *“COI Case TCH 2017-002 Tchetsjenië”* van 6 maart 2017 die door verwerende partij werd toegevoegd aan het administratief dossier en die verzoekende partijen tevens als bijlage voegen bij hun verzoekschrift (bijlage 15). Tevens voegen zij als bijlage bij hun verzoekschrift een kopie van de briefwisseling tussen Memorial en hun vorige raadsman (bijlage 14), waaruit eveneens de authenticiteit van de brief blijkt. Voorts bemerken verzoekende partijen dat zowel door hen als door hun raadsvrouw contact opgenomen werd met Memorial teneinde te achterhalen waarom verwerende partij geen antwoord kreeg. Als bijlage bij hun verzoekschrift voegen zij een e-mail d.d. 9 mei 2017 gericht aan Memorial (bijlage 13). Het gebrek aan antwoord kan hen evenwel niet verweten worden, daar dit buiten hun macht ligt. Wat betreft verder nog de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van eerste verzoekende partij en de inhoud van de brief aangaande de dood van S., benadrukken verzoekende partijen dat S. inderdaad in 2006 overleden is, zoals tevens blijkt uit de overlijdensakte van S. die eerste verzoekende partij tijdens een eerder gehoor op het Commissariaat-generaal heeft overgemaakt.

2.2.8.2. De Raad bemerkt vooreerst dat op zich niet betwist wordt dat het document opgesteld werd door Memorial, noch wordt de reputatie van Memorial als respectabele mensenrechtenorganisatie betwist. Evenwel dient niettemin worden vastgesteld dat deze brief allesbehalve volstaat om de door verzoekende partijen voorgehouden problemen aan te tonen. Door verwerende partij wordt dienaangaande immers terecht opgemerkt dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* geenszins het geval is. Daarnaast werd door verwerende partij nog opgemerkt dat de bewijswaarde van de brief nog verder gerelativeerd dient te worden door de vaststelling dat het onduidelijk is op basis van welke informatie Memorial deze brief heeft opgesteld en de vaststelling dat Memorial de volstrekt ongeloofwaardige vasthouding van verzoekende partij in zijn schrijven vermeldt. Het door verzoekende partijen bijgebrachte e-mailverkeer tussen haar raadsman(nen) en Memorial (bijlagen 13 en 14) doet aan voormelde vaststellingen geen enkele afbreuk, daar de e-mails evenmin enige informatie van Memorial bevatten aangaande de gegevens waarop zij zich baseren om het asielrelaas van verzoekende partijen te bevestigen. Voorts weerleggen verzoekende partijen met de loutere opmerking dat S. inderdaad in 2006 overleden is geenszins *in concreto* de opmerking in de bestreden beslissingen dat aan de vasthouding van eerste verzoekende partij geen enkel geloof kan worden gehecht gezien eerste verzoekende partij tijdens haar eerste aanvraag aangaf dat haar vasthouding voor het helpen van R. S. plaatsvond in 2007 omdat zij hem datzelfde jaar had opgevangen, terwijl deze persoon evenwel in 2006 werd gedood. De motivering in de bestreden beslissingen dat de bewijswaarde van de brief verder ondermijnd wordt doordat deze volstrekt ongeloofwaardige vasthouding hierin vermeldt wordt, blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.9. Daar waar verzoekende partijen als bijlage bij hun verzoekschrift nog een *“(o)riginele brief van Memorial bezorgd aan de raadsvrouw van verzoekers”* en de enveloppe waarmee dit document werd bezorgd (bijlagen 16 en 17) voegen, verwijst de Raad desbetreffend naar het door verwerende partij geformuleerde antwoord in haar nota met opmerkingen en sluit zich hierbij aan:

“Verweerder stelt vast dat de brief van Memorial d.d.15/05/2017 geen bijkomende informatie aanbrengt met betrekking tot verzoekers’ asielrelaas. Wel verduidelijkt de auteur hoe hij tot de conclusie is gekomen dat eerste verzoekers voorgehouden problemen waargebeurd zijn: lokale medewerkers van het kantoor van Memorial in Grozny spraken met burens en familieleden in Achkhoy-Martan; er werd in open bronnen informatie gevonden die de informatie gegeven door eerste verzoeker bevestigt (hierbij wordt verwezen naar URL’s vermeld in de eerste brief d.d.06/06/2016); en het relaas van eerste

verzoeker kwam overeen met de informatie die Memorial in algemene zin heeft over de werkwijzen van de ordediensten. Daargelaten dat het minstens merkwaardig te noemen is dat de brief d.d.15/05/2017 in feite een antwoord vormt op de vragen die Cedoca, de onderzoeksdienst van het CGVS, zelf ook aan de auteur had gesteld maar waarop het geen antwoord mocht ontvangen – zie COI Case 2017-002 –, stelt verweerder vast dat er ernstige vraagtekens geplaatst dienen te worden bij de beschreven werkwijze. Immers, eerste verzoeker had tijdens zijn laatste gehoor op het CGVS enkel aangegeven dat zijn moeder in april 2016 zelf naar Memorial was gestapt om haar problemen en deze van haar gezin aan te klagen. Nog volgens eerste verzoeker was de organisatie op dat moment al op de hoogte van zijn problemen. Hij kon evenwel niet verklaren hoe dit kon. Eerste verzoeker gaf voorts aan dat hij zelf geen contact had gehad met Memorial, en bleek in het geheel niet op de hoogte te zijn van (andere) contacten die Memorial met familieleden of kennissen zou hebben gehad. (gehoorverslag CGVS d.d.06/04/2017 p.3-4) Gelet op het feit dat de oorspronkelijke brief reeds dateert van juni 2016, is het weinig aannemelijk te noemen dat eerste verzoeker op het moment van het gehoor niet zou hebben geweten dat medewerkers van Memorial navraag zouden hebben gedaan bij familie en burens in Achkhoy-Martan, te meer daar eerste verzoeker aangaf in mei 2016 wel contact te hebben gehad met zijn moeder. (gehoorverslag CGVS d.d.06/04/2017 p.3) Wat er ook van zij, in algemene zin kan gesteld worden dat bevragingen van ‘burens’ en ‘familieleden’ nuttige instrumenten zijn doch dat de resultaten hiervan niet noodzakelijk onweerlegbaar zijn gezien de hoge mate van subjectiviteit van de bronnen waaraan dergelijk onderzoek onvermijdelijk is gebonden. Dit maakt dan ook dat een dergelijke brief enkel ondersteunend kan werken bij geloofwaardige asielerklaringen, waarvan in casu geen sprake is. Waar de brief verwijst naar open bronnen stelt verweerder vast dat de referenties naar internetartikels vermeld in de brief d.d.06/06/2016 voornamelijk geplaatst zijn bij paragrafen die niet handelen over de concrete, persoonlijke problemen van eerste verzoeker doch over specifieke aspecten van de algemene situatie in Tsjetsjenië, meer bepaald het verantwoordelijk stellen van de overige familieleden voor de handelingen van hun naasten die zich bij de rebellen hebben aangesloten, de collectieve bestraffing van familieleden van rebellen, en het geval van K. A. (...). Tevens wordt er verwezen naar een internetartikel over de dood van R. S. (...). De vermeende problemen die eerste verzoeker omwille van R. S. (...) zou hebben gekend, werden in eerdere asielerprocedures reeds ongeloofwaardig bevonden. Wat betreft de twee URL's bij een paragraaf over eerste verzoekers vermeende persoonlijke problemen in 2015, merkt verweerder op dat één hiervan zich in het administratief dossier bevindt (zie *farde* 'landeninformatie' bij aanvraag 07/13584X) en dit artikel enkel blijkt te handelen over de dood van B. B. (...) en een andere rebel, zonder dat hierin sprake is van eerste verzoeker. De bronnen bevestigen dus niet op objectieve wijze het persoonlijke relaas van eerste verzoeker. Dit laatste geldt tevens voor de vaststelling van de auteur dat de door eerste verzoeker beschreven problemen in lijn liggen met de algemeen gekende werkwijzen van de Tsjetsjeense autoriteiten.”.

2.2.10. Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift nog verwijzen naar de algemene situatie in Tsjetsjenië – zij voegen desbetreffend verschillende internationale rapporten als bijlage bij hun verzoekschrift (bijlagen 4-7) – en onder meer de corrupte overheden en mensenrechtenschendingen in Tsjetsjenië aanklagen, merkt de Raad op dat de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Tsjetsjenië niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partijen in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven hierin in gebreke.

2.2.11. Ten slotte voeren verzoekende partijen nog aan dat Tsjetsjeense burgers die jarenlang in het buitenland verbleven hebben bij een terugkeer naar Tsjetsjenië groot gevaar lopen en verwijzen desbetreffend naar een mensenrechtenrapport d.d. 13 mei 2016 dat zij als bijlage bij hun verzoekschrift voegen (bijlage 4). De Raad verwijst desbetreffend naar het door verwerende partij geformuleerde antwoord in haar nota met opmerkingen en sluit zich hierbij aan: “Waar verzoekers stellen dat Tsjetsjeense burgers die jarenlang in het buitenland verbleven hebben bij een terugkeer naar Tsjetsjenië groot gevaar lopen, antwoordt verweerder dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie als bijlage wordt toegevoegd aan onderhavige verweernota, blijkt dat de geraadpleegde bronnen het er over eens zijn dat het loutere feit dat een persoon in Europa heeft gewoond of er een asielerprocedure heeft doorlopen, in principe geen risico inhoudt om ernstige schendingen te ondergaan zoals wordt begrepen in de asielmaterie, voor personen die naar Tsjetsjenië terugkeren. Mogelijke risico's bij terugkeer komen voort uit specifieke kenmerken die een persoon kan doen gelden. Verder blijkt uit deze informatie dat de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM), die instaat voor het bijstaan en opvolgen van vrijwillige terugkeerders, niet beschikt over aanwijzingen dat Tsjetsjenen die terugkeren enige problemen of conflicten kennen met de lokale autoriteiten. Overigens wordt geen van de Tsjetsjenen die terugkeren met hun terugkeerprogramma vervolgd in verband met de

rebellenbeweging. Tot slot, blijkt ten algemene titel dat er geen sprake is van een negatieve attitude van de Russische en Tsjetsjeense autoriteiten ten opzichte van migranten die terugkeren uit Europa. Waar er in de voormelde informatie sprake is van individuele gevallen waarbij Tsjetsjenen ernstige problemen ondervinden na hun terugkeer naar Tsjetsjenië, dient te worden vastgesteld dat dit om een beperkt aantal gevallen gaat waarbij de aanleiding niet duidelijk is. Hierdoor leidt het overzicht van de individuele gevallen niet tot een andere appreciatie dan deze die blijkt uit de geraadpleegde bronnen, waaronder IOM.

Op basis van de informatie waarover het CGVS beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Tsjetsjeen die van het buitenland terugkeert naar Tsjetsjenië enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde asielzoeker is een risico loopt om het slachtoffer te worden van een groepsvervolging in Vluchtelingenrechtelijke zin, namelijk een vervolging die het gevolg is van een bewust en systematisch beleid, waarmee iedere persoon die lid is van een welbepaalde groep op willekeurige wijze kan worden getroffen, enkel en alleen doordat hij of zij deel uitmaakt van deze groep. Evenmin kan worden besloten dat elke Tsjetsjeen die vanuit het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeert enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde asielzoeker is systematisch een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de subsidiaire bescherming. De door verzoekers aangebrachte informatie werpt geen ander licht op deze beoordeling. Waar deze verwijst naar enkele specifieke gevallen, stelt verweerder vast dat deze gevallen ook vermeld worden in de door aan onderhavige nota toegevoegde informatie.”.

2.2.12. Uit hetgeen voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat de nieuwe gegevens die verzoekende partijen hebben aangebracht niet van aard zijn om de geloofwaardigheid van hun relaas te herstellen. Derhalve kan verzoekende partijen noch de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de voormelde wet worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielfrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen betogen in dit verband dat de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië geenszins stabiel is en wijzen erop dat er in Tsjetsjenië tot op heden verscheidene problemen voorkomen van mensenrechtenschendingen. Verzoekende partijen voegen desbetreffend verschillende internationale rapporten als bijlage bij hun verzoekschrift (bijlagen 4-7).

De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partijen middels de voormelde argumentatie niet aantonen dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er diensgevolge een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon kan worden aangenomen. Dit klemmt des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de “COI Focus: Tsjetsjenië – Veiligheidssituatie” van 22 juni 2016 (administratief dossier, stuk 12, landeninformatie, deel 2) blijkt dat, hoewel Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen gezien het gericht en gelimiteerd karakter van deze handelingen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij vooral om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door de acties beperkt. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een “reëel” risico op ernstige schade als gevolg van “willekeurig” geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering dat er actueel in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een reëel risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door verzoekende partijen door de loutere verwijzing naar de nog aanwezige mensenrechtenschendingen en de vaststelling dat Tsjetsjenië heden nog niet vrij is van problemen niet weerlegd.

2.2.13. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 11 en 12),

en dat verzoekende partijen tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 06 april 2017 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door hun advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvragen van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.14. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT